

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, adresa pro doručování: odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2014, č. j. 22 Az 30/2013 – 26,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2013, č. j. OAM-291/ZA-ZA02-ZA08-2013, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“); řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že předmětem řízení je opakovaná žádost ze dne 9. 9. 2013, přičemž o udělení mezinárodní ochrany požádali (zvláštní žádostí, která je posuzována v samostatném řízení) rovněž manželka žalobce a jejich dva synové. První žádost podal žalobce dne 23. 2. 2010 a bylo o ní vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2012; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2013, č. j. 22 Az 19/2012 – 40, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Azs 13/2013 – 21, odmítnuta pro nepřijatelnost. V zemi původu, kterou opustil v roce 2007, žalobce po konfliktu pobodal policistu a soudem mu byla uložena léčba v psychiatrické léčebně, odkud po třech měsících utekl a krátce poté opustil zemi původu; jeho psychický stav se v důsledku léčení, které by rád i nadále absolvoval v České republice, postupně zlepšuje. Žalovaný konstatoval, že žalobce v obou žádostech uvedl

totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, v novém řízení neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala vedení opětovného meritorního řízení; v zemi původu rovněž nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 3. 12. 2013, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný byl povinen jeho opakovanou žádost věcně posoudit, a to vzhledem k vývoji zdravotního stavu, který pro účely správního řízení doložil lékařskou zprávou ze dne 27. 8. 2013, ve které MUDr. H. M., ošetřující psychiatricka, nedoporučuje návrat do Arménie z důvodu předpokládatelného výrazného zhoršení zdravotního (psychického) stavu.

[4] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 1. 2014, č. j. 22 Az 30/2013 – 18, nepřiznal žalobě odkladný účinek.

[5] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 22 Az 30/2013 – 26, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. V odůvodnění vyšel ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu, z něhož dovodil, že věcné projednání opakované žádosti je možné toliko v případě uvedení nových skutečností nebo zjištění, které bez zavinění žadatele nemohly být zkoumány již v předchozím řízení. Po porovnání důvodů uvedených v první a opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany krajský soud dospěl k závěru, že tyto jsou co do popisu potíží ve vlasti shodné. Jediným rozdílem mezi oběma žádostmi je upřesnění údajů o jeho (aktuálních) psychických obtížích, které byly doloženy lékařskou zprávou ze dne 27. 8. 2013. Krajský soud uzavřel, že zdravotní stav žalobce byl znám a zohledněn již v předcházejícím správním řízení.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2014 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 1. 4. 2014, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení; současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Brojil proti závěru žalovaného i krajského soudu, že v obou žádostech uplatnil totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Argumentoval, že na rozdíl od řízení o první žádosti, v níž bylo jeho psychické onemocnění posouzeno toliko v obecné rovině, byla k druhé žádosti přiložena lékařská zpráva ze dne 27. 8. 2013, v níž ošetřující lékař poukazuje na nevhodnost jeho návratu do Arménie z důvodu očekávatelného zhoršení zdravotního stavu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 4. 2014 navrhl její zamítnutí. Zdůraznil, že podmínkou věcného posouzení opakované žádosti není uvedení jakýchkoli nových skutečností, nýbrž jen takových novot, které mohou mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele; stěžovatelem předložená lékařská zpráva však takových vlastností nedosahuje, neboť toliko dále konkretizuje jeho zdravotní potíže, které však byly předmětem přezkumu již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

pokračování

[8] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného ze dne 25. 4. 2014 vyjádřil přesvědčení, že pokud žalovaný nemíní posoudit zdravotní stav stěžovatele jako nově tvrzenou skutečnost, měl v tomto směru provést dokazování znaleckým zkoumáním.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[10] Zvážil rovněž nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vyšel přitom z § 32 odst. 5 zákona o azylu, který stanoví, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany má ze zákona odkladný účinek. O tomto návrhu proto zvlášť nerozhodoval.

[11] Následně obrátil svoji pozornost k otázce, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od její přípustnosti, která je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i od důvodnosti jako otázky věcného posouzení tvrzených kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost.

[12] Nejvyšší správní soud podotýká, že soudní ochrana byla stěžovateli poskytnuta již projednáním jeho věci před krajským soudem, a další přezkum v rámci správního soudnictví je tak podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů, jak byl tento pojem definován v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <[www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)>). Jinými slovy, není-li dán přesah vlastních zájmů stěžovatele, zákon neumožňuje, aby Nejvyšší správní soud jednal a rozhodoval ve věci samé.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] V případě stěžovatele se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž o jeho první žádosti ze dne 23. 2. 2010 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č. j. OAM-72/ZA-06-ZA14-2010, jímž stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2013, č. j. 22 Az 19/2012 – 40, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Azs 13/2013 – 21. Žalovaný i správní soudy se v uvedených rozhodnutích zabývaly

mj. i tvrzeními stěžovatele, vztahujícími se k jeho obavám z výrazného zhoršení zdravotního stavu v případě návratu do vlasti; tyto obavy stěžovatel dokládal lékařskými zprávami arménských i českých lékařů, mj. lékařskou zprávou ze dne 19. 3. 2013, vyhotovenou MUDr. Z. R., Městská psychiatrická ordinace, M. 37, B., žalovaný si mimoto vyžádal výpověď (předchozího) ošetřujícího lékaře stěžovatele MUDr. K. K., Psychiatrické oddělení Nemocnice s poliklinikou H.

[15] V nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu, že žalovaný nepochybil, pokud nepřipustil věcný přezkum opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 9. 2013, a to na základě stěžovatelem předložené lékařské zprávy ze dne 27. 8. 2013, ve které MUDr. H. M., Městská psychiatrická ordinace, M. 37, B., konstatuje posttraumatickou stresovou poruchu stěžovatele v důsledku zážitků během války v Náhorním Karabachu, přičemž z psychiatrického hlediska podle lékařky není vhodný návrat stěžovatele do Arménie, kde lze předpokládat opětovné zhoršení (dekompenzaci) jeho psychického stavu.

[16] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit tvrzení stěžovatele, že v řízení o první žádosti bylo jeho psychické onemocnění posuzováno toliko v obecné rovině, a teprve v řízení o opakované žádosti byly předmětem přezkumu konkrétní projevy jeho choroby. Ze spisové dokumentace se totiž podává, že již pro účely řízení o první žádosti ze dne 23. 2. 2010 bylo provedeno důkladné posouzení zdravotního stavu, a to na základě lékařských zpráv arménských i českých lékařů, které byly pro účely řízení předloženy samotným stěžovatelem, mj. lékařskou zprávou ze dne 19. 3. 2013, vyhotovenou MUDr. Z. R.; žalovaný si opatřil rovněž výpověď dřívějšího ošetřujícího lékaře stěžovatele MUDr. K. K. Vycházejí mj. z vyhodnocení lékařských zpráv dospěl žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 10. 2012, kterým o první žádosti rozhodl, k závěru, že zdravotní stav stěžovatele neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany; tento závěr následně aproboval rovněž Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 21. 3. 2013, jakož i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 31. 7. 2013.

[17] Pokud stěžovatel v nyní projednávané kasační stížnosti poukazuje na závěr lékařské zprávy ze dne 27. 8. 2013, týkající se nevhodnosti jeho návratu do Arménie z důvodu možného zhoršení zdravotního stavu, potom ke stejnému zjištění dospívá i lékařská zpráva ze dne 19. 3. 2013, která byla součástí posouzení jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v níž ošetřující lékařka konstatuje, že z medicínského hlediska by bylo prospěšné setrvání stěžovatele v České republice.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalovaného i krajského soudu v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností, totiž že z lékařské zprávy ze dne 27. 8. 2013, která byla jediným podkladem předloženým pro účely řízení o jeho opakované žádosti ze dne 9. 9. 2013, nevyplývá, že by u stěžovatele v mezidobí od řízení o první žádosti došlo k podstatné změně zdravotního stavu, která by odůvodňovala věcné projednání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tato zpráva co do svého obsahu toliko navazuje na lékařské zprávy dřívější, přičemž podrobněji popisuje aktuální zdravotní stav stěžovatele a projevy jeho dlouhodobého onemocnění, pro které je v Česku léčen od roku 2010. Sám stěžovatel mimoto v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jeho zdravotní stav se mírně zlepšuje.

pokračování

[19] Na projednávanou věc tedy nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66, publikován pod č. 1956/2009 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyslovil, že „výrazné zhoršení zdravotního stavu, byť související s nemocí již posouzenou v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními (zde nová informace o zemi původu a neaplikovatelnost závěrů učiněných v rozhodnutí o předchozí žádosti) představuje nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu“ (z aktuální judikatury srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Azs 37/2014 – 23.)

[20] Je třeba zdůraznit, že bylo především na stěžovateli jako žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany předešel svému zdravotnímu stavu, resp. jeho případné výrazné zhoršení v mezidobí od posouzení žádosti první. To se ovšem nestalo, neboť stěžovatel předložil žalovanému pro účely řízení o své opakované žádosti toliko jednu další lékařskou zprávu, navazující na řadu lékařských zpráv, které jím byly předloženy v rámci řízení o první žádosti. Za situace, kdy stěžovatel v tomto směru ani nic konkrétního netvrdil, ba naopak v žádosti uvedl, že jeho zdravotní stav se mírně zlepšuje, rovněž nelze žalovanému vytýkat, že si za účelem posouzení (vývoje) stěžovatelova zdravotního stavu nevyžádal vypracování znaleckého posudku. V této souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 – 64, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že „podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon č. 283/1991 Sb., o azylu, pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, posoudit žádost jako nepřijatelnou.“

[21] Pro úplnost lze citovat ještě zobecňující závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publikován pod č. 2642/2012 Sb. NSS: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřijatelné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ V nyní projednávané věci stěžovatel v opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění, která by byla relevantní z pohledu udělení azylu či doplňkové ochrany, a žalovaný tak nepochybil, pokud žádost nevyhodnotil jako přípustnou a meritorně o ní nerozhodl, nýbrž řízení o žádosti zastavil.

[22] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. Pokud má stěžovatel zájem o pobyt a další léčení

na území České republiky, je třeba, aby se orientoval na příslušné instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jejichž využití je v jeho případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu